

Abstrakt

Práce si klade za cíl popsat nástroje, které je možno využít při autoevaluaci školy v různých oblastech, a to především ve vzdělávací (postoje k předmětu, motivace, zjištění znalostí a dovedností) a výchovné oblasti (klíma, smyslové vnímání, vztahy ve třídě). Autoevaluace může probíhat pomocí vnitřně nastavených měřítek, nebo do autoevaluace můžeme zapojit i nezávislé vnější zdroje (státní maturita, NIQES, SCIO, Kalibro).

I když jsou v současnosti evaluační nástroje v literatuře popsány, většina publikací je řeší spíše v kombinaci s procesem evaluace, který je velmi podrobně zmapován, a čtenářům jsou předestírány přesné kroky, které je nutno provést, aby proces autoevaluace splnil své poslání (jsou zde popsány procedurální kroky). Při této příležitosti jsou také zmíněny základní evaluační nástroje, ale tyto zde plní spíše roli ilustrativní. V literatuře je možno zaregistrovat i opačný přístup, velmi podrobně jsou popsány různé evaluační nástroje, ale není vždy zřetelné, k jakým evaluačním procesům je přiřadit. Ve své práci chci tuto mezeru vyplnit. Vybrané diagnostické nástroje jsou podrobně rozebrány (včetně seznámení čtenářů s možnostmi analýzy získaných dat a použití informací pro školní praxi).

V teoretické části se podrobněji zabývám vysvětlením pojmů evaluace (autoevaluace), vymezením základních právních pojmů vážících se k pojmu evaluace a hodnocení, pedagogickou evaluací, etapami diagnostického procesu, diagnostickými kompetencemi učitele a evaluačními nástroji.

Teoretická část je doplněna výzkumem, který mapuje názory vedení školy na možnosti použití určitých vybraných evaluačních nástrojů.